

هو العليم

ولایت؛ یک مسئلہ تعبّدی یا تکوینی؟

عید غدیر ۱۴۲۲ ہجری قمری

بیانات:

آیة اللہ حاج سیّد محمد محسن حسینی طہرانی

قدّس اللہ سرّہ

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا وَنَبِيِّنَا وَحَبِيبِ قُلُوبِنَا وَ

طَيِّبِ نَفْسِنَا أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ

وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ الْمَعْصُومِينَ

الْمُكْرَمِينَ لَا سِيَّامَا بَقِيَّةَ اللَّهِ فِي الْأَرْضِينَ عَجَّلَ اللَّهُ تَعَالَى

فِرْجَهُ الشَّرِيفَ وَجَعَلْنَا لُتْرَابَ مَقْدَمِهِ الْفِدَاءَ

وَاللَّعْنَةُ عَلَى أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ

قَالَ الْحَكِيمُ فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ:

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾^١

^١ سورة مائده (٥) آيه ٣. امام شناسی، ج ٢، ص ١٧٨:

امروز روز عید غدیر است و طبق فرمودهٔ امام صادق علیه السلام به نقل از پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم، افضل اعیاد امت است.^۱ این عید از همهٔ عیدهای امت مهم‌تر است، اما چرا این عید از همهٔ اعیاد مهم‌تر است؟! مگر چه واقعه‌ای انجام شده که موجب برتری این روز بر سایر ایام شده است؟!!

مشخص است که مسئلهٔ عید به واسطهٔ ارزشی است که زمان متحقّق به آن ارزش می‌شود. ما هر روز را عید نمی‌گیریم و هر روز به جشن و سرور نمی‌پردازیم، بلکه باید یک مسئلهٔ غیر عادی در آن روز یا در آن شب انجام بگیرد که آن زمان به واسطهٔ تحقّق به آن مسئلهٔ فضیلت پیدا کند.

ثمرهٔ بعثت انبیا و ولادت ائمه برای بشریت

[من باب مثال] ما روز مبعث را عید می‌گیریم، چون فضیلت این روز بر سایر ایام به واسطهٔ مبعوث شدن پیغمبر اکرم است که نفع این

«امروز من دین شما را کامل نموده و نعمت خود را بر شما تمام کردم و راضی شدم که اسلام دین شما باشد.»
^۱ الأملی، شیخ صدوق، ص ۱۲۵.

مبعوث شدن مستقیماً به هدایت و فلاح و رستگاری
خود ما برمی‌گردد، و الاً اینکه پیغمبر به رسالت
مبعوث شده است به چه درد ما می‌خورد؟! [یعنی]
اگر بعثت پیغمبر اکرم برای ما مفید نباشد و نفعی را
متوجه ما نکند، چه فایده‌ای دارد و چه ارزشی را
به وجود می‌آورد؟!!

هم‌چنین ما ایام ولادت ائمه و معصومین را
عید می‌گیریم، به جهت اینکه هر کدام از آنها از
نقطه نظر وجود و از نقطه نظر خلقت، علاوه بر تحقیق
و محقق کردن مسئله هدایت و امامت، یک جهت
تکوینی را در ارتباط نفس انسان با پروردگار به وجود
آورده‌اند؛ یعنی پیغمبر اکرم با ولادت خود یک نوع
ارتباط و یک نوع استفاده و استجلاب از فیوضات
الهی را برای مردم و برای امت به وجود آورده است،
البته پیغمبر اکرم مظهر همه اسماء و صفات کلیه الهیه
است و می‌توان گفت که جامع همه آثار و
خصوصیات تکوینی معصومین علیهم السلام است؛
امیرالمؤمنین علیه السلام همین‌طور؛ حضرت
زهرای صدیقه سلام الله علیها همین‌طور؛ و امام

حسن و امام حسین تا حضرت بقية الله ارواحنا فداه!
فلهذا می توانیم بگوییم کسی که به یکی از این
ائمہ علیہم السلام معتقد نباشد، از نقطه نظر تشریحی
که به جای خود، از جهت تکوینی هم در کیفیت
تعلق نفس او با ذات پروردگار خللی وجود دارد؛
یعنی اینکه ائمہ علیہم السلام دوازده نفر هستند و
سیزده تا نشده اند، و اینکه معصومین چهارده تا
هستند و پانزده تا نشده اند، یک سرّ مهمّ آن این است
که خداوند متعال در وجود مبارک و نفس قدسی آنها
اثری قرار داده است که به واسطه آن اثر، کیفیت
استفاده انسان از اسماء و صفات کلیه الهی تکمیل
می شود؛ و لذا دیگر چهارده تا، پانزده تا نشده است
و در همین مرتبه توقف پیدا کرده است.

لذا ما امروز را روز عید می دانیم. روزی که
امام علیه السلام به دنیا بیاید روز عید و روز جشن و
سرور است؛ و اگر انسان واقعاً این مسئله را ادراک
کند، دیگر فقط به جنبه ظاهری این سرور و بهجت
نمی پردازد، بلکه نفس او در روز ولادت معصوم باید
متوسّل و متعلّق به آن معصوم باشد؛ یعنی ما باید در

هر روز از ایام اعیاد که برای ما پیش می‌آید، به آن نفس امام معصوم متوسّل باشیم و خود را به ذیل عنایت آن معصوم متّصل کنیم و توجه خود را در آن روز نسبت به آن حقیقت قدسی بیشتر کنیم! البته انجام مراسم و مجالس بهجت و سرور به جای خودش محفوظ، و این هم از شعائر است و باید محفوظ باشد؛ اما حقیقت مسئله این است. حالا ببینید که ما چقدر از [حقیقت] مسئله به دور افتاده‌ایم!

معنای عید از منظر دین

پیغمبر و اسلام و معصومین روز عید را برای ما مشخص کرده‌اند. روز عید چه روزی است؟ [مثلاً] روز عید فطر روزی است که انسان یک ماه عبادت خدا را بجا می‌آورد و به تزکیه می‌پردازد و به مهمانی خدا می‌رود و از نقطه نظر نفسی و قلبی، خود را به خدا نزدیک می‌کند. امام و اسلام این را معیار برای عید قرار داده‌اند که انسان یک ماه به پرهیز از همه منهیات - چه به طور عام و چه به طور خاص - مشغول می‌شود و بعد از یک ماه، حالا روز

جایزه گرفتن است. در روز عید فطر خداوند دارد
جایزه می‌دهد و آن حقیقتی را که انسان در این یک
ماه به دنبال تحصیل آن بود، در روز عید در نفس
تثبیت می‌کند؛ لذا انسان در روز عید احساس می‌کند
که این یک ماه را که روزه گرفته است، الآن به جان
او نشسته است و سرفراز بیرون آمده است. اینها
معنای عید است!

روش مرحوم حداد بعد از ماه رمضان

ما در کتاب روح مجرد مرحوم والد
- رضوان الله علیه - می‌خوانیم که وقتی ماه رمضان
تمام می‌شد، رسم و دیدن مرحوم حداد این بود که
به زیارت ائمه علیهم السلام در اعتاب مقدسه
مشرّف می‌شدند. به زیارت امیرالمؤمنین و موسی بن
جعفر و سامرا و حتی اولاد آنها قاسم و حمزه مشرّف
می‌شدند.^۱ این قضیه برای چیست؟ برای تشکر و
قدردانی از این موهبتی است که خداوند در این ماه
نصیب ما کرده است! این موهبت از کجا آمده
است؟! از نفس اینها آمده است؛ از نفس موسی بن

---

^۱ روح مجرد، ص ۳۳.

جعفر آمده است؛ از نفس امام جواد آمده است! پس جای تشکر دارد و انسان باید برود و تشکر کند. ما که در ایران هستیم باید بعد از ماه مبارک رمضان به زیارت علی بن موسی الرضا علیه السلام مشرف بشویم؛ به زیارت حضرت معصومه سلام الله علیها مشرف بشویم.

فضیلت زیارت حضرت عبدالعظیم

آنهایی که در طهران هستند باید به زیارت حضرت عبدالعظیم حسنی مشرف بشوند که در روایتی از امام هادی علیه السلام نقل شده است که فرمود:

«أما إنك لو زرت قبرَ عبدالعظیمِ عندكم لكنتَ كمن زارَ الحسينَ بنَ عليٍّ عليه السّلام؛^۱ کسی که حضرت عبدالعظیم را زیارت کند مانند کسی است که امام حسین را زیارت کرده است!»

این شعار نیست! این کلام معصوم است! بین کلام معصوم و کلام بنده و سرکار خیلی تفاوت است. امام هادی می‌فرماید: «زیارت حضرت

---

^۱ ثواب الأعمال، ص ۹۹.

عبدالعظیم مثل زیارت سیدالشهدا است. «لذا کسانی که به هر دلیلی - مثل دور بودن راه - نمی‌توانند مرتب به زیارت امام حسین بروند، می‌توانند به زیارت حضرت عبدالعظیم بروند، چون آنجا نزدیک است و دو فرسخ تا طهران است و خیلی فاصله‌ای ندارد.

این مطلب به خاطر بزرگداشت آن نفسی است که به آن مکان تعلق دارد و انسان هم به واسطه ارتباط با آن مکان، از این مسئله متأثر می‌شود.

معنای انحرافی عید در بین مردم

حالا معنای [واقعی] عید را فهمیدیم؟ حالا فهمیدیم که ما چقدر در انحراف و اعوجاج قرار گرفته‌ایم و ملت دارد به کجا می‌رود؟ ما برای سبز شدن علف و حشیش بیابان و صحرا جشن می‌گیریم و احیای سنن ملی می‌کنیم، چون علف‌ها درآمد است! این عید، عید حیوانات است؛ عید ما نیست، عید شیعه امیرالمؤمنین نیست! حیوانات باید خوشحال باشند که علف‌ها و گل‌ها درآمده‌اند، اما اینکه حالا ما بیاییم [عید بگیریم معنا ندارد!] اینکه زمین یک دور به دور خورشید چرخیده و سر جای

اولش رفته و به برج حمل رسیده و می‌خواهد دوباره
سال نو را شروع کند به من چه مربوط است؟! آیا
وقتی که زمین می‌خواهد از برج حوت به برج حمل
منتقل شود، شما تکان و لرزشی احساس می‌کنید؟!
آیا از نظر روحی، تغییر و انبساطی در خودتان
احساس می‌کنید؟! نه آقا جان، تمام اینها خرافات
است!

آن روایت معلی بن خنیس هم که می‌گوید:
«در نوروز فلان کار را انجام بدهید، در نوروز کشتی
نوح بر کوه نشست، در نوروز خدا زمین را خلق کرد،
در نوروز فلان شد و...» خرافات است و کسی که
با یک نظر بدوی به این روایت نگاه کند، به
مجعول بودن آن پی می‌برد.^۱

روایت صحیح روایت امام کاظم علیه السلام
است. منصور دوانیقی به رسم ایرانی‌ها این ایام را
عید می‌گرفت و مجالس برپا می‌کرد و بار عام می‌داد
و به مردم صله می‌داد. امام کاظم علیه السلام در
مدینه بودند. منصور به دنبال حضرت فرستاد که «یا

---

^۱ رجوع شود به نوروز در جاهلیت و اسلام، ص ۱۱۵ - ۱۱۸.

ابن رسول الله، به دیدن ما نمی آیی؟!» حضرت در جواب فرمودند:

«إِنِّي قَدْ فَتَّشْتُ الْأَخْبَارَ عَنِ جَدِّي رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فَلَمْ أَجِدْ لِهَذَا خَبْرًا، وَإِنَّهُ سُنَّةٌ لِلْفُرْسِ وَمَحَاها الْإِسْلَامُ، وَمَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نُحْيِيَ مَا مَحَاهُ الْإِسْلَامُ!»

”من اخبار جدّم را تفحص و تفتيش کردم و برای اين عيد اثری ندیدم. اين مسئله [از آداب و رسوم پارسیان و] از جمله مسائلی است که اسلام آن را محو کرده است و معاذالله از اینکه ما احیا کنیم آنچه اسلام محو کرده است!“

ببینید، لحن روایت نشان می دهد که از امام معصوم است؛ مگر اینکه ما سر خود را پایین بیندازیم و مانند کبک در برف فرو کنیم! آن یک مطلب دیگری است. این عبارت، عبارت و کلام معصوم است، ولی حالا ما می آییم و این روز را عيد و جشن می گیریم؛ چون در بیابان علف درآمده است و چون زمین یک دور به دور خورشید چرخیده است! خب می خواهیم نچرخد! چرخیدن و نچرخیدن زمین چه

---

^۱ مناقب آل أبي طالب عليهم السلام، ج ۴، ص ۳۱۸.

ارتباطی با من دارد؟! من باید عبادتم را بکنم، حالا چه زمین بچرخد و چه ثابت باشد! من باید کارم را انجام بدهم، حالا چه زمین بخواهد بگردد و یا نخواهد بگردد! مگر ما برای گردش قمر به دور خورشید یا حرکت منظومه شمسی در این کهکشان جشن می‌گیریم؟! خب بالأخره ما هم جزء منظومه شمسی هستیم! آیا این جشن گرفتن و شادی کردن دارد؟! و بعد هم مسائل و تبعات دیگر که اصلاً به‌طور کلی وضع و زیربنای فرهنگ یک جامعه تغییر پیدا می‌کند و به خرافات و مسائل غیر اخلاقی می‌پردازد.

متاع کفر و دین بی‌مشتی نیست *** گروهی آن

گروهی این پسندند^۱

وظیفه شیعه در احیای سنن اسلامی

فلهذا وظیفه ما این است که منتظر دیگران

نباشیم و در احیای سنن اسلامی توقع پیشنهاد و

---

^۱ الأمالی، شیخ صدوق، ص ۱۲۵. امام شناسی، ج ۹، ص ۲۴۲:

«روز غدیر، افضل عیدهای امت من است.»

استقبال دیگران را نداشته باشیم. مسلمان و شیعه باید خودش اقدام کند و به جای آن مراسم زرتشتی و مراسمی که افراد غیر متوجّه و غافل به آن می‌پردازند، سنّت غدیر را احیا کند، همین کاری که شما دارید می‌کنید. باید روزهای عید غدیر را جشن بگیریم و فرهنگ ولایت را در دل بچه‌های خودمان تزریق و زرع کنیم. باید مسئله ولایت را که متأسفانه جزء مسائل فراموش شده ما قرار گرفته است، آشکار و واضح کنیم.

باید حقیقت اسلام را در تجلّی و ظهور ولایت بدانیم؛ و الاً صرف نظر از این مسئله، اختلاف در احکام و مسائل جزئی موجب منافات و تنافی ما با برادران عامّه و إخوان اهل سنّت نیست. آیا صرف اینکه ما در بعضی از احکام با آنها اختلاف داریم، موجب دوئیّت ما است؟! [مثلاً] آنها در حج، احرام را به این کیفیت قرار می‌دهند، ولی ما احرام را به صورت دیگری قرار می‌دهیم؛ اینکه اختلاف نیست! آنها بر هر چیزی مثل فرش و چوب و امثال ذلک سجده می‌کنند، ما هم بر اغلب اشیائی که

آنها سجده می‌کند سجده می‌کنیم، إلا یک مقداری که تقریباً استثنا شده است؛ خب اینکه موجب اختلاف نیست! آنها در کیفیت وضو، آب را از میچ و پایین مرفق به بالا می‌رسانند، ولی ما از بالا به پایین می‌رسانیم؛ اینکه موجب اختلاف نیست!

مگر در بین فتاوی شیعه اختلاف وجود ندارد؟! ما در بسیاری از مسائل فقهی که مستند آن روایات معصومین علیهم السلام است، این اختلاف در فتاوا را می‌بینیم؛ پس چطور این مسئله را در خودمان منافی و مخالف با مکتب و مذهب تلقی نمی‌کنیم؟! بین فقهای صدر اسلام و فقهای متأخرین، از زمین تا آسمان اختلاف فتوا وجود دارد؛ در مسئله ارث اختلاف فتوا وجود دارد، در مسائل خمس اختلاف فتوا وجود دارد، در مسائل حج اختلاف فتوا وجود دارد، در مسائل زکات اختلاف فتوا وجود دارد؛ اما چرا ما این اختلاف‌ها را اختلاف در مکتب نمی‌دانیم؟ بالأخره فهم و ذهن و بصیرت و بینش و مرتکزات انسان نسبت به یک قضیه یک فتوا را استنتاج می‌کند و نسبت به مسائل دیگر طور

دیگری استنتاج می‌کند. بسیاری از فقهای ما بودند که در موقع صبح یک فتوا داشتند ولی در موقع عصر فتوای آنها تفاوت می‌کرد و هیچ هم موجب نقص علمی آنها نبود. خب در روز به یک مدرک برخورد می‌کند و فتوایی می‌دهد، ولی عصر متوجه می‌شود که این مدرک، مدرک نارسایی است و فتوای او عوض می‌شود. این مسئله، یک مسئله عادی است.

اهمیت مسئله ولایت در اسلام

چه چیزی باعث شده است که پیغمبر اکرم

بفرماید:

«وَلَمْ يُنَادَ بِشَيْءٍ كَمَا نُوْدِي بِالْوَلَايَةِ!»^۱ «در اسلام

آن‌طور که به ولایت ندا شده است به هیچ چیزی

ندا نشده است!»

یعنی نه به نماز، نه به روزه، نه به حج، نه به

زکات، نه به جهاد فی سبیل‌الله و نه به امر به معروف

و نهی از منکر [به اندازه ولایت ندا داده نشده است].

این مسئله ولایت چه مسئله‌ای است!؟

---

^۱ الکافی، ج ۲، ص ۱۸. امام شناسی، ج ۵، ص ۱۴۱:

«و به هیچ چیز توصیه نشده است به آن‌گونه که به ولایت توصیه شده است!»

یکی از سخت‌ترین مسائل در رسالت پیامبر

طبعاً پیغمبر طبق بعثت و رسالت خود، با بسیاری از سنن ملی و آداب و رسومات مخالفت می‌کردند، اما دو مطلب بود که بیان و اظهار و ابلاغ آنها برای پیغمبر خیلی مشکل بود: یکی از آن دو قضیه، مسئله ازدواج با زنان پسر خوانده بود؛ و دیگری قضیه نصب خلافت و وصایت بلافصل امیرالمؤمنین علیه السلام بود.

در زمان سابق و جاهلیت بوده و الآن هم هست که بعضی خانواده‌ها، بچه‌ای را که به هر علت و مصلحتی پدر و مادرش از دنیا می‌رفت به نزد خودشان می‌آوردند و او را تکفل و سرپرستی می‌کردند. این بچه دیگر در منزل آنها بزرگ می‌شد و نشوونما پیدا می‌کرد و یکی از افراد خانواده محسوب می‌شد و به او ارث می‌دادند و زن از او رو نمی‌گرفت و آن بچه او را مادر خود به حساب می‌آورد. حتی بعضی از این بچه‌ها پیش پدر و مادر از افراد خود عائله هم محبوب‌تر و نزدیک‌تر بودند. به اینها پسر خوانده می‌گفتند که الآن هم هست

و معروف است و بسیار هم کار خوبی است که انسان بچه‌ای را که سرپرست ندارد، به جای اینکه در بعضی از جاها باشد و در معرض اخلاق غیر مناسب قرار بگیرد، به منزل خودش بیاورد و بزرگ کند که این کار خیلی ثواب دارد و بسیار قابل تقدیر است؛ البته با رعایت جهات شرعی و رعایت مصالح الأهمّ فالأهمّ!

بعد اگر پسر بود، او را پسر خودشان فرض می‌کردند و اگر دختر بود، او را دختر خودشان فرض می‌کردند و همان احکامی را که در عائله و خانواده رواج داشت، نسبت به او هم انجام می‌دادند. اگر این فرزند بزرگ می‌شد و عیال اختیار می‌کرد، طبعاً عیال او دیگر بر پدر آن خانواده محرم به حساب می‌آمد و حکم عروس واقعی و عروس عرفی او را داشت، و گرفتن عیال او [بعد از طلاق، برای پدر خانواده] مثل این بود که انسان بخواهد عروس خودش را به ازدواج خودش در بیاورد، یعنی تا این اندازه این مسئله قبح داشت!

[لازم به ذکر است که] اولاد فقط از ناحیه نسب و نکاح شرعی به پدر و مادر ملحق می‌شوند، نه

نکاح حرام و زنا؛ چون از راه زنا نسب مقطوع است! پس نسب فقط و فقط از راه نکاح شرعی یا از باب شبهه به پدر و مادر می‌رسد و در غیر این دو صورت، نسب ملحق نمی‌شود؛ حتی اگر نطفه‌ای را بدون نکاح با نطفه زن ممزوج کنند و فرزندی به وجود بیاید، آن فرزند نه به پدر ملحق می‌شود و نه به مادر ملحق می‌شود؛ چون اختلاط و امتزاج این نطفه، عن غیر نکاح بوده است.^۱

وقتی که رسول خدا به رسالت مبعوث شدند، از طرف خداوند مأمور شدند که این مسئله [یعنی قبح ازدواج پدر با همسر مطلقه پسر خوانده‌اش -] را بردارند و منتفی کنند. خب مسئله بسیار مشکل و بسیار سخت است، لذا خداوند متعال در آیات قرآن این مطلب را با یک تمهیدات و با یک مقدمه بیان می‌کند. در آیه شریفه می‌فرماید:

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا لِمُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلًّا مُّبِينًا﴾^۲

^۱ جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به امام شناسی، ج ۱۰، ص ۱۱۱ - ۱۳۸ و ج ۱۱، ص ۱۵۲ - ۱۵۷.

^۲ سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۶.

«برای هیچ مؤمن و مؤمنه‌ای ابداً این طور نیست و به هیچ وجه جا ندارد که وقتی خدا و رسولش، حکمی را راجع به او می‌کنند، او در انجام و عدم انجام آن حکم، از خودش اراده و مشیّت و اختیاری داشته باشد؛ و کسی که بخواهد عصیان و سرپیچی کند، به گمراهی روشن و آشکار - نه مخفی - که جای شکی در آن نیست [گرفتار می‌شود!]»

چون گاهی اوقات انسان گمراه می‌شود، ولی گاهی اوقات اشتباه می‌کند و شک دارد که آیا گمراه است یا نه! حالات او مختلف است و نمی‌داند. لذا در اینجا آیه می‌فرماید: **(فَقَدْ ضَلَّ ضَلًّا مُّبِينًا)**؛ گمراهی آشکار و روشن که جای شکی در آن نیست!

سیاق آیه، سیاق نهی جدّی و اکید است: **(وَمَا كَانَ)**؛ یعنی اصلاً نمی‌تواند و اختیار ندارد و قابلیت ندارد که حتی تفکر این را هم بکند که آیا انجام بدهم یا انجام ندهم!

پس خداوند اول اطاعت مطلق در احکام خدا و پیغمبر را برای مردم تثبیت می‌کند. بعد می‌فرماید:

﴿وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا﴾^۱

قضیه، قضیه زید بن حارثه است. بچه‌ای

دارای استعداد که در دامان پیغمبر رشد و نشو و نما پیدا کرده است و کم‌کم دارای حالات روحی شده است و استعداد او شکوفا می‌شود و به فعلیت می‌رسد و جزء اولین افرادی بود که به پیغمبر اکرم ایمان آوردند، در زمانی که تمام مسلمین از سه نفر تجاوز نمی‌کردند؛ یعنی امیرالمؤمنین علیه السلام که ده ساله بود و حضرت خدیجه سلام الله علیها و زید بن حارثه. این سه نفر بوده‌اند!^۲ ببینید این بچه در

^۱ سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۷. امام شناسی، ج ۵، ص ۱۱۹ و ۱۲۰:

«وای پیغمبر، می‌گفتی به آن کسی که خداوند بر او نعمت بخشیده بود و تو نیز بر او نعمت ارزانی داشته بودی که زنت را برای خودت نگاه دار و رها مکن و از خداوند بپرهیز! ای پیغمبر، تو از مردم در خشیت و ترس می‌باشی؛ نترس و امر خدا را عملی کن و خداوند سزاوارتر است از اینکه از او بترسی! و آنچه را که از امر خدا راجع به ازدواج با زینب پنهان می‌کنی و به مردم نمی‌گویی، خداوند آن را ظاهر و آشکار می‌سازد. پس چون زید حاجت خود را از زوجه خود گرفت و به او استمتاع و دخول کرد، ما زینب را به زینت و زوجیت تو درآوردیم؛ به جهت آنکه هیچ‌گاه دیگر برای مؤمنان سختی و حرجی در نکاح کردن زن‌های پسر خوانده‌های آنان نباشد، در وقتی که آن پسر خوانده‌ها حاجت خود را از آن زنان به استمتاع و دخول گرفته باشند. و البته امر خداوند شدنی است!»

^۲ السیرة النبویة، ج ۱، ص ۲۴۰ و ۲۴۵ و ۲۴۷؛ تفسیر القمی، ج ۱، ص ۳۷۸.

دامان پیغمبر رشد می‌کند و آن استعدادات او به فعلیت می‌رسد.

زید همان کسی است که يك روز در مدینه پیغمبر

آمدند و دیدند که چهره او زرد شده است و آثار

کم‌خوابی در او مشاهده شده است و دارد چُرَت

می‌زند؛ حضرت فرمودند: «حالت چطور است؟» به

حضرت عرضه داشت: «أَصْبَحْتُ مَوْقِنًا؛ به حال یقین

رسیده‌ام!» و بعد جریانش مفصل است که رو کرد به

پیغمبر و گفت: «یا رسول الله، می‌خواهید بگویم که از

بین این افرادی که به دور شما نشسته‌اند، کدام يك

بهشتی و کدام يك جهنمی هستند؟»^۱ این همان زید بن

حارثه است. و بعد هم در جنگ موته، خداوند توفیق

شهادت را نصیب ایشان کرد.^۲

این شخص پسر خوانده پیغمبر شد و پیغمبر

او را به‌عنوان پسر خوانده تلقی کردند و حتی خود

---

^۱ این جریان در الکافی، ج ۲، ص ۵۳ بدون انتساب به زید بن حارثه و در ص ۵۴ از حارثه بن مالک نقل شده است. البته همین جریان در مثنوی معنوی (آذر یزدی)، دفتر اول، ص ۱۵۶ به زید نسبت داده شده است. (محقق)

^۲ السیرة النبویة، ج ۲، ص ۳۷۸.

او به افراد دیگر می گفت: «به من زید بن حارثه
نگوید؛ به من زید بن محمد بگوید!» و وقتی که
پدر او - حارثه - به مکه آمد تا او را بخرد، رسول
خدا او را مخیر کردند بین اینکه به نزد خانواده
خودش برگردد و یا اینکه در آنجا بماند؛ زید قبول
نکرد که به نزد خانواده اش برگردد و گفت:
«یا رسول الله، من بیت و خانه شما را بر هیچ چیزی
ترجیح نمی دهم!» و حتی حاضر بود مبالغ بسیار
زیادی پردازد! این زید پسر خوانده پیغمبر بود و
طبعاً طبق رسوم و عادات آن موقع، حکم
پسر خواندگی بر او می شد.

حالا در اینجا یک جریانی می خواهد تحقق
پیدا کند؛ حکم و تکلیف الهی می خواهد این رسم
جاهلیت را از میان بردارد. این زید به عنوان غلام در
منزل پیغمبر می آید و پیغمبر او را می خرنند و
پسر خوانده می شود. وقتی که پسر خوانده شد، این
حکم می آید و کم کم تنفیذ می شود. اول آیه ازدواج

---

^۱ رجوع شود به أنساب الأشراف، ج ۱، ص ۴۶۸ و ۴۶۹؛ السیرة النبویة، ج
۱، ص ۲۴۷ - ۲۴۹.

می آید و رسول خدا به زید می گویند: «زید، ازدواج نمی کنی؟!» حالا خبر ندارد که چه مسئله ای می خواهد انجام بشود.

- «نه یا رسول الله، حوصله در دسر ندارم، می خواهم تنها باشم؛ مگر شما از ما چه دیده ای که می خواهی ما را به منزل دیگر بفرستی؟!» البته اینها را ما داریم می گوئیم؛ ولی شاید هم به پیغمبر گفته باشد!

- «نه، ما از تو چیزی ندیده ایم، تو مثل پسر ما هستی!»

- «نه یا رسول الله، این حالت تنهایی و انفراد [برای من بهتر است!]

- «نمی شود، باید ازدواج کرد و باید نسل را استمرار بخشید! سنت ازدواج، سنت من است.»^۱
خلاصه، پیغمبر این مسائل را به زید گفت و طبعاً زید هم کم کم قبول کرد و گفت: «بسیار خوب،

---

^۱ در روایت هم داریم که پیغمبر فرمودند: «النَّكَاحُ سُنَّةٌ، فَمَنْ رَغِبَ عَنِ سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي»؛^۱ «[نکاح، سنت من است؛ پس] کسی که از سنت من رویگردان شود، از من نیست!» (در دین من عزلت و رهبانیت وجود ندارد.)»

(۱) جامع الأخبار، شعیری، ص ۱۰۱. (محقق)

به خاطر اینکه به سنت شما عمل کنم قبول می‌کنم. حالا چه شخصی را انتخاب کنیم؟» پیغمبر زینب بنت جحش را که دختر بسیار زیبایی بود به زید معرفی کرد. او دختر عمهٔ رسول خدا بود و می‌توان گفت که از نظر حسب و نسب طبعاً در ردیف خود رسول خدا بود. پیغمبر پسر دایی محسوب می‌شد و او دختر عمهٔ محسوب می‌شد.

رسول خدا با این کار، این سنت قبیح و این اشرافیت تحمیلی و فرهنگ اختلاف طبقاتی را از آنجا برداشت. گفت: «زینب را می‌خواهی؟» زید گفت: «یا رسول‌الله، او را که به من نمی‌دهند! او دختر عمهٔ شما است و...» حضرت به خواستگاری زینب رفتند. زینب خیلی خوشحال شد و خیال کرد که پیغمبر برای خودشان می‌خواهند، ولی وقتی که متوجه شد برای زید می‌خواهند، ناراحت شد و قبول نکرد.

رسول خدا در اینجا فرمود: «حکم، حکم، حکم من نیست و از طرف خدا است؛ می‌خواهی قبول کن و می‌خواهی قبول نکن!» وقتی زینب دید که چاره‌ای

نیست، قبول کرد و به ازدواج زید که از طرفی غلام رسول خدا و از طرف دیگر پسر خوانده ایشان بود، درآمد.

خب مشخص است که طبعاً در چنین مواردی، مسائل و اختلافاتی پیش می‌آید و ممکن است سلیقه‌ها کم‌کم تفاوت پیدا کند. آن روزهای اول همه چیز خوب و عالی و ماه عسل؛ ولی یک مقدار که گذشت، کم‌کم ماه شیره و همین‌طور رو به نزول و اُفت قرار گرفت تا اینکه کم‌کم دیگر سر و صدا درآمد!

یک روز پیغمبر دید که در خانه او را می‌زنند. رفت در را باز کرد و دید زید آمده است، ولی قیافه او اخمو است و مثل دو ماه پیش و سه ماه پیش و پارسال نیست! پارسال بشاش بود و خلاصه با همه می‌گفت و می‌خندید؛ ولی حالا یک‌طور دیگر شده است! البته ما یک مقدار مزاح هم می‌کنیم.

- «زید، چه شده است؟ چه خبر است؟»

- «یا رسول‌الله، مسئله‌ای است که خجالت

می‌کشم بگویم و نمی‌دانم چطور مطرح کنم!»

- «نه، بگو!»

- «ما اخیراً با این مخدرهٔ مکرّمهٔ مجلله

یک مقدار اختلاف پیدا کرده‌ایم و خلاصه کم‌کم

عرصه برای ما مقداری تنگ شده است و مشکلات

پیش آمده است.»

حضرت مقداری او را نصیحت کردند.

فرمودند: «برو به زندگی‌ات برس و این‌طور باش،

این مسئله فقط اختصاص به تو ندارد و بقیه هم به

این مسائل مبتلا هستند، این افکار را از ذهن خودت

بیرون کن، انسان باید مدارا و رعایت کند، این کارها

چیست؟ بالأخره می‌گذرد، اختلاف است دیگر، خدا

هیچ دو نفری را مثل هم خلق نکرده است و دو تا

برادر هم یک سلیقه ندارند. اینها مسائل عادی

است!»

آیه می‌فرماید:

﴿وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ
عَلَيْكَ زَوْجَكَ﴾^۱

ما راجع به اخلاق خانواده روایات بسیاری

---

^۱سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۷.

داریم^۱ که إن شاء الله در وقت و فرصت مناسب،
عرائضی را خدمت رفقا و دوستان عرض خواهیم
کرد.

علی‌کلّ حال، زید را نصیحت کردند و او را
فرستادند. مدّتی گذشت که دوباره به در خانه پیغمبر
آمد. پیغمبر گفت: «چه شده است که این همه
می‌آیی؟! سابقاً نمی‌آمدی، حالا که مشکل پیدا
کرده‌ای زیاد می‌آیی و در می‌زنی!» معمولاً همین طور
است! گفت: «یا رسول الله، ما گفتیم چشم و هرچه
شما گفتید عمل کردیم، ولی ظاهراً مسئله مشکل‌تر
از این حرف‌ها است و قضیه یک قدری پیچیده‌تر
است.» پیغمبر دوباره نصیحتش کردند. در روایت
داریم که چند مرتبه به منزل رسول خدا آمد و پیغمبر
او را برگرداند. این مطلب را به خاطر این عرض
می‌کنم که بعضی از تعبیر بسیار ناپسند و خلافی که
اهل تسنّن یا حتی بعضی از خاصّه راجع به این قضیه
به رسول خدا نسبت می‌دهند،^۲ روشن بشود.

---

^۱ رجوع شود به الکافی، ج ۲، ص ۱۱۶ - ۱۲۰؛ وسائل الشیعة، ج ۱۲، ص
۲۰۰ - ۲۰۳؛ بحار الأنوار، ج ۷۲، ص ۵۰ - ۶۴.

^۲ رجوع شود به أنساب الأشراف، ج ۱، ص ۴۳۴؛ الطبقات الکبری، ج ۸،

خلاصه، پیغمبر اکرم چند مرتبه زید را به خانه فرستادند تا اینکه بالأخره گفت: «یا رسول الله، من دیگر نمی‌توانم با او زندگی کنم. او هر روز به من فخر می‌فروشد که من دختر عمه رسول خدا هستم و تو یک غلام و بنده آزاد شده هستی. اصل و نسب من از قریش است و تو از قبیله کذا هستی؛ و خلاصه زندگی را برای ما تلخ کرده است!»

پیامبر دیدند که دیگر قضیه در اینجا به صورت دیگری است و وقتی که طرفین با هم نمی‌سازند و اختلاف دارند و قابل التیام نیست، بالأخره خداوند راه‌های دیگری را هم قرار داده است و به قول معروف: «آخِرُ الدَّوَاءِ الْكَيِّ!»^۱ لذا فرمودند: «بسیار خوب، حالا که این طور است دیگر از هم جدا شوید و هر کسی به سراغ زندگی و کار خودش برود.» و آنها از هم جدا شدند.

وقتی از هم جدا شدند و دوران عدّه تمام شد، برای رسول خدا حکم آمد که حالا تو باید با زینب

ص ۸۰ - ۸۲؛ تفسیر القمی، ج ۲، ص ۱۷۲ و ۱۹۴.

^۱ طب الأئمة عليهم السلام، ص ۵۵.

ازدواج کنی! پیغمبر چطور با عروس خودش و با زن
پسر خوانده خودش ازدواج کند؟! واقعاً مردم چه
می گویند؟! یعنی این مسئله نشان می دهد که ممکن
است این آداب و سنن جاهلی آن چنان در افراد نفوذ
کند که اصلاً جزء فرهنگ آنها درآید؛ فرهنگی که
قابل دست برداشتن نیست و اصلاً نمی تواند از آن
دست بردارد.

می دانید این قضیه مثل چیست؟ مثل این
است که من باب مثال بگویند که شما هیچ ارتباطی با
پدر و مادر خود ندارید و پدر و مادر شما شخص
دیگری است! اصلاً یک هم چنین مسئله ای چطور
ممکن است و آیا قابل قبول است؟! یعنی انسان علم
دارد و یقین دارد که از این پدر و مادر متولد شده
است، ولی بعد در اینجا انقطاع نسب می کند و نسب
را منتسب به یک مورد دیگر می کند! اصلاً
یک هم چنین چیزی امکان دارد؟! مثلاً اگر الآن یک
فقیه در رساله توضیح المسائل خود بگوید: «ایها
الناس، برای بنده روشن شده است که هر کسی که
از پدر و مادر خودش متولد شده است، به آنها محرم

نیست و باید یک پدر و مادر برای خودش انتخاب کند و اختیار کند و قرعه بیندازد»، مردم چه می‌گویند؟! حتی عوام هم شروع به مبارزه کردن و مقابله کردن و مسخره کردن و استهزاء کردن می‌کنند که آقا یعنی چه؟! این حرف‌ها چیست؟!!

این مسئله تزویج با عروس پسر خوانده هم حکم یک‌هم‌چنین قضیه‌ای را داشت! خیلی مسئله شدید و مشکلی بود، ولی باید باید انجام بشود. لذا آیه شریفه بعد می‌گوید:

﴿مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدْرًا مَّقْدُورًا﴾^۱

«هیچ حرج و هیچ سختی و تنگی‌ای برای نبی نیست وقتی که خدا بخواهد تکلیفی را بر او فرض کند. این سنت از زمان انبیاء سابق بوده است (که احکام الهی را در زمین جاری می‌کردند و بر خلاف سنن قیام می‌کردند و الآن هم به همین کیفیت است؛) [و امر خداوند معین و مشخص و در تحت قدر و اندازه، اندازه‌گیری شده است.]»

غیر از پیغمبر چه کسی می‌تواند این کار را

---

^۱سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۸.

انجام بدهد؟ در بعضی از مواقع مسئله آن قدر مهم است که اگر شخصی غیر از آن فرد اول - که در اینجا رسول خدا است - بخواهد آن را انجام بدهد، مردم از او نمی‌پذیرند. لذا این قرعه باید به نام رسول خدا بیفتد تا این سنت سیئه و غیر مناسب و جاهلانه را بشکند و از میان بردارد.

آیه بعد می‌فرماید:

﴿الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا﴾؛^۱ «آن کسانی که

تبلیغ رسالات الهی را می‌کنند و فقط از خدا می‌ترسند و از غیر خدا نمی‌ترسند؛ و خدا [در حساب و رسیدگی] کفایت می‌کند.»

اصلاً غیر خدا کیست؟! در اینجا پیغمبر باید

از خدا بترسد؛ نه از مردم! این دو روز تمام می‌شود.

﴿وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ﴾؛ یعنی فقط باید از خدا

ترسید و فقط باید از او نگران بود و از هیچ شخص

دیگری مطلقاً نباید نگرانی داشت!^۲

این حرّیت، حرّیت سیدالشهدا بود. فقط و

---

^۱ سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۹.

^۲ رجوع شود به أنساب الأشراف، ج ۱، ص ۴۳۴؛ الطبقات الكبرى، ج ۸، ص ۸۰ - ۸۲.

فقط می‌گوید: خدا! آزادی برای کیست؟ برای سیدالشهدا است که در قبال یزید و یزیدیان می‌گوید:

«لَا أُعْطِيكُمْ بِيَدِي إِعْطَاءَ الذَّلِيلِ، وَلَا أُفْرِّقُ فِرَارَ الْعَبِيدِ؛

۱ «مانند افراد ذلیل دست در دست شما نمی‌دهم و

سر تسلیم فرو می‌آورم؛ و همچو عبید فرار

نمی‌کنم!»

بنده‌ها دارای دو حالت هستند: عبد آبق یا

فراری؛ [و عبد مطیع.] وقتی که مولا عبدی را

می‌خرد، اگر از زندگی با مولا و وضعیّت خودش

رضایت داشته باشد، در همان منزل کار انجام می‌دهد

و مولا او را تکریم می‌کند و خلاصه یک زندگی

متناسب با حال و مورد رضایت خودش را

می‌گذارند. این می‌شود «لَا أُعْطِيكُمْ بِيَدِي إِعْطَاءَ

الذَّلِيلِ؛ من مانند افراد ذلیل دست در دست شما

نمی‌دهم!» ولی اگر عرصه بر عبد تنگ بشود، فرار

می‌کند. اسم این عبد را عبد آبق می‌گذارند؛ این

می‌شود «و لَا أُفْرِّقُ فِرَارَ الْعَبِيدِ؛ و نه [مانند عبد آبق] فرار

---

۱ الإرشاد، ج ۲، ص ۹۸.

[سیدالشهدا می‌فرماید:] «شما می‌گویید که با

یزید بیعت کنم؟ من بیعت نمی‌کنم! شما می‌گویید

که به یک جای دیگر بروم؟ من نمی‌روم! شما

می‌گویید که با من جنگ می‌کنید و من را می‌کشید؟

خب مرا بکشید!» (وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ).

این حریت است. این مرام سیدالشهدا است.

سیدالشهدا علیه السلام به آنها می‌گفت: «غیر از

اینکه شما یک جان از من می‌گیرید، کار دیگری

می‌توانید بکنید؟! پس بیایید این جانم را بگیرید!»^۱

این مکتب، مکتب امام حسین است. مکتبی

که انسان فقط خدا را در مقابل خود مسئول می‌داند؛

نه کس دیگر را! مسئول فقط خدا است، مسئول فقط

امام زمان است و بس! خود را در قبال خدا و امام

زمان علیه السلام مسئول می‌داند و باید به این دو

پاسخگو بود و باید به این دو جواب داد؛ نه به کس

دیگر! اگر شخصی به جای مسائل دنیا و زید و عمرو

---

^۱ رجوع شود به إحقاق الحق، ج ۱۱، ص ۶۰۱؛ وقعة الطف، ص ۱۷۲؛ تحف العقول، ص ۲۴۵.

و بکر و خالد، فقط خدا را در مقابل خودش قرار بدهد، آزاد می‌اندیشد و آزاد قدم برمی‌دارد و بین خود و خدا آزاد حرکت می‌کند. آن وقت چقدر وضع انسان و فکر انسان تغییر می‌کند و چقدر در مرام و هدف و مشی انسان تفاوت به وجود می‌آید!

پیغمبر هم آمد و به این حکم عمل کرد. البته این قضیه، خیلی قضیهٔ مشکلی بود؛ ولی بالأخره انجام داد. ﴿وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ﴾.^۱ این یک مسئله بود.

اعلان ولایت امیرالمؤمنین، از دیگر مسائل

سخت رسالت

مسئلهٔ دوم که رسول خدا در اجرای آن بسیار بسیار نگران بود و طبق روایت معصوم علیه السلام چند مرتبه این مسئله را به تأخیر انداخته بود، قضیهٔ نصب خلافت و وصایت بلافصل امیرالمؤمنین

---

^۱ سوره احزاب (۳۳) آیه ۳۷. امام شناسی، ج ۵، ص ۱۱۹ و ۱۲۰:

«ای پیغمبر، تو از مردم در خشیت و ترس می‌باشی؛ نترس و امر خدا را عملی کن و خداوند سزاوارتر است از اینکه از او بترسی! و آنچه را که از امر خدا راجع به ازدواج با زینب پنهان می‌کنی و به مردم نمی‌گویی، خداوند آن را ظاهر و آشکار می‌سازد!»

علیه السلام بود.^۱ رسول خدا نسبت به این مسئله خیلی ظنین بود! چرا ظنین بود و اوضاع آن زمان چه چیزی را اقتضا می کرد که رسول خدا نتواند مسئله خلافت بلافصل امیرالمؤمنین علیه السلام را مطرح کند؟!

یکی از مسائلی که در اینجا می تواند برای ما مطرح باشد، آن جوّ مردم تازه مسلمانی است که هنوز اسلام و ایمان در میان آنها نفوذ و رسوخ پیدا نکرده بود و به خاطر افکار جاهلی و سلائق مختلفی که داشتند، یک توان و قدرت و تحمل خاص [و محدودی] را نسبت به تلقّی احکام و تکالیف الهی داشتند و هر چیزی را نمی توانستند فوراً قبول کنند. این مسئله ای که خدمت شما عرض می کنم، یک جنبه قضیه است؛ اما جنبه دیگر جنبه نفس است و ما از این مطلب نباید غفلت کنیم! آیا ما هم همین طور نیستیم؟! آیا ما در برابر حق - هرچه می خواهد باشد - تسلیم هستیم، یا اینکه توان و تحمل ما نسبت به تلقّی حق محدودیت دارد و هر

---

^۱ رجوع شود به تفسیر فرات الکوفی، ص ۱۳۰، ۱۳۱، ۴۵۰ و ۵۱۶.

حقی را نمی‌توانیم قبول کنیم؟ هر کسی در آن ظرفیت و سعه و جودی خود، در مواجهه با حق و تلقی آن محدودیتی دارد که اگر بخواهد از آن مقدار بالاتر برود، عقب نشینی می‌کند!

تا وقتی که مسئله مربوط به دیگران است، خیلی خوب از حق دفاع می‌کنیم و خیلی خوب نسبت به مسائل بررسی و تفحص و تفتیش می‌کنیم و خیلی خوب مسائل را مورد ارزیابی قرار می‌دهیم؛ اما همین‌که این قضیه می‌خواهد در عائله و خانواده ما بیاید و با مسائل خانواده و عائله ما ارتباط پیدا کند، می‌بینیم که دیگر صحبت‌ها کمرنگ می‌شوند و آن دفاعی را که دیروز می‌کردیم، دیگر امروز نمی‌کنیم و مسئله را کمرنگ تلقی می‌کنیم و نسبت به قضایا حساسیت نشان نمی‌دهیم؛ چون این قضیه با خود ما و منافع ما دارد اصطکاک پیدا می‌کند.

ولی بعضی‌ها این‌طور نیستند؛ همان‌طور که روز قبل به‌عنوان یک بیگانه و غریبانه با مطلب روبه‌رو می‌شدند، در این موقعیت هم با همان شدت و با همان حدت و بدون کمترین تغییر لحنی، با

مسائل برخورد می‌کنند. پس این قضیه فقط

اختصاص به زمان رسول خدا ندارد!

اینجا است که آیه قرآن می‌فرماید: ﴿وَلَا

يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ﴾؛ در مقابل حق نباید از کسی

ترسید، بلکه باید صریح و بدون هیچ‌گونه

مسامحه‌ای گفت. یا اصلاً نباید گفت، نه قبل و نه در

یک‌هم‌چنین موقعیتی؛ و یا اگر می‌گوییم، در همه

موارد باید بگوییم! در قضاوت‌هایی که می‌خواهیم

بکنیم وقتی می‌بینیم که با بعضی از مصالح خودمان

در تعارض است، کوتاه نیاییم! یعنی این‌طور نباشد

که یک روز کوتاه بیاییم و یک روز سفت بگیریم،

بلکه در هر دو مورد باید محکم بایستیم!

مسئله ولایت یک مسئله تبعّدی نیست، بلکه

مسئله ولایت یک مسئله تکوینی و منطقی است! معنا

ندارد که رسول خدا فردی را به‌عنوان وصایت و

به‌عنوان خلافت بر امت بگمارد، درحالی‌که از پاسخ

و جواب افراد امت عاجز باشد! من‌باب‌مثال عرض

می‌کنم: اگر رسول خدا در روز غدیر خم به‌جای

امیرالمؤمنین علیه السلام، ابابکر را به خلافت نصب

می‌کرد، آیا این نصب، یک نصب عقلایی بود یا یک نصب جاهلانه بود؟ [معلوم است که جاهلانه بود،] چون ابی‌بکر قادر بر پاسخ نیست! اگر رسول خدا در غدیر خم به جای امیرالمؤمنین علیه السلام، عمر را نصب می‌کرد، آیا این اهل‌تسنن از عمر دست برمی‌داشتند یا نه؟! پس مشکل، مشکل امیرالمؤمنین است؛ نه مشکل عمر و ابابکر! [مشکل این است که ما] نمی‌توانیم امیرالمؤمنین را قبول کنیم، چون حقّ محض است! اگر پیغمبر در غدیر خم عمر را نصب می‌کرد، آیا این نصب، یک نصب الهی بود؟ آن عمر دست راستش را از دست چپش نمی‌شناسد! شما در کتاب‌های اهل‌تسنن تفحص کنید، چند صفحه از مطالب مترشحهٔ جناب عمر در کتاب‌های اهل‌تسنن وجود دارد؟! جلد یازدهم شرح نهج البلاغه ابن‌ابی‌الحدید را نگاه کنید و در آنجا کلمات دُرّبار جناب عمر را ببینید که چه گفته است!^۱ غیر از خنده هیچ نتیجه‌ای برای انسان ندارد؛ آن‌وقت اینها یک‌هم‌چنین شخصی را امام خودشان کرده‌اند!

---

^۱ شرح نهج البلاغه، ج ۱۲، ص ۱۰۸ - ۱۷۷.

ولی شیعه این طور نمی گوید. شیعه می گوید که در تمام احوال و در تمام لحظات و در تمام دقایق، حرکت تربیتی و حرکت تعالی انسان به سمت پروردگار نباید با موازین منطقی و عقلی منافات داشته باشد. این مکتب، مکتب شیعه است.

اگر شما یک لحظه دیدید که کیفیت راه و مسیر با موازین منطقی تفاوت پیدا کرده است، در آنجا باید توقف کنید؛ چون مکتب حق، انطباق شریعت با تکوین است.

شیعه می گوید بعد از پیغمبر کسی باید باشد مثل خود رسول خدا که **(إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ * عِلْمُهُ شَدِيدٌ الْقَوِيُّ) ۱** و **(إِنَّهُ لَقَوْلٌ فَصَلٌّ * وَمَا هُوَ بِالْهَزَلِ) ۲** است؛ [یعنی] کلام جانشین و خلیفه رسول خدا هم باید کلام فصل باشد. این شخص فقط امیرالمؤمنین علیه السلام است؛ نه امثال ابوبکر که با

---

^۱ سوره نجم (۵۳) آیه ۴ و ۵. امام شناسی، ج ۱۳، ص ۱۵۰:

«نیست قرآن مگر وحیی که به او نازل شده است * و آن وحی را خداوند با تمکین و پر قدرت و قوت به او تعلیم نموده است!»

^۲ سوره طارق (۸۶) آیه ۱۳ و ۱۴. امام شناسی، ج ۱۴، ص ۸۹:

«این قرآن تحقیقاً گفتاری است جدا کننده میان حق و باطل * و نیست از روی مزاح و شوخی!»

یک وجب ریش و آن عمامه بزرگ بالای منبر رسول خدا نشسته است و وقتی یک یهودی از او سؤال می کند که خدا کجا است؟ می گوید: «(الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى)»؛^۱ خدا آن بالا است!» خوب بود که این آیه قرآن را بلد بود! یهودی گفت: «پس زمین خدا ندارد؟!» گفت: «بزنید و بیرونش کنید!»^۲ عجب، این جواب است!؟

حالا اگر رسول خدا در روز غدیر این ابابکر را به خلافت نصب کند، ما در رسالت خود رسول خدا شک نمی کنیم؟! قطعاً شک می کنیم؛ و بلکه قطع به عدم آن پیدا می کنیم، چون این عمل با عقل نمی سازد و با موازین عقلی منطبق نیست.

پس خلافت و مسئله ولایت باید با موازین عقلی منطبق باشد. اگر رسول خدا فرماندهی يك لشکر را به يك بچه بدهد و بگوید: «أَيُّهَا النَّاسُ، این جیش که حرکت می کند، این بچه فرمانده شما است، از او

---

^۱ سوره طه (۲۰) آیه ۵. معاد شناسی، ج ۸، ص ۹۸:

«و حَقًّا که خداوند بر روی تخت قرار گرفت و مسلط و مسیطر شد.»

^۲ رجوع شود به الإرشاد، ج ۱، ص ۲۰۱.

اطاعت کنید!» خب یا باید این بچه و این طفل خردسال از نقطه نظر تدبیر و تدبّر و اداره امور مثل يك فرمانده کارکشته و اهل خبره باشد که در این صورت دیگر صغر و عدم صغر سن مطرح نیست؛ و یا اگر این طور نباشد، قطعاً این انتصاب، انتصاب باطلی خواهد بود!

مگر ائمه ما در سنین خردسالی به امامت نرسیدند؟! امام جواد علیه السلام در نه [سالگی به امامت رسید، [ولی فقط این منصب نبود. مأمون جلسه تشکیل می دهد و تمام علمای نصاری و یهود و فقها و قضات مهمّ ممالک اسلامی را جمع می کند که با امام جواد در سنّ نه سالگی مباحثه کنند.^۱ نتیجه جلسه را همه می دانید! پس مسئله امامت تعبد نیست، بلکه مسئله امامت یک واقعیت است؛ حالا هر کسی می خواهد این واقعیت را بپذیرد و هر کسی می خواهد نپذیرد!

بنابراین آنچه از مسئله ولایت برای ما

---

^۱الاحتجاج، ج ۲، ص ۲۸۳ - ۲۸۷ و ۴۴۶ - ۴۴۹.

می ماند، رسیدن به این نکته است که مسئله ولایت یک مسئله تکوینی و یک قضیه واقعی است. شخصی که بعد از رسول خدا است، وقتی از او سؤال می کنند نمی تواند بگوید که جواب آن را فردا یا پس فردا به شما می دهم و الآن نمی توانم. نمی تواند یک هم چنین حرفی بزند!

تفاوت ائمه اهل سنت با ائمه شیعه

وقتی از ابوحنیفه سؤال می کردند می گفت: «جواب آن را بعداً به شما می گویم.» یکی را به سراغ امام صادق علیه السلام می فرستاد و جواب مسئله را می پرسید، وقتی که جواب را می فهمید، بر طبق رأی خودش فتوا می داد.^۱ این ابوحنیفه امام اهل تسنن است! اما امام ما کیست؟ امام باقر و امام صادق است، اینها امام ما هستند. آیا تا به حال شده است که از امام باقر سؤال کنند و بگویند نمی دانم و بعد شخصی را به سراغ کسی دیگر بفرستد تا جوابش را بیاورد؟! آیا اتفاق افتاده است؟! کجا نوشته است!؟

---

^۱ رجوع شود به زهر الربیع، ص ۵۲۲؛ الکشکول، بحرانی، ج ۳، ص ۴۶، فرائد الأصول، ج ۱، ص ۳۰۴.

ابوحمزۀ ثمالی می گوید:

«در سفر حج بودم که دیدم امام باقر علیه السلام در مسجدالحرام است و مردم به سمت آن حضرت ازدحام و هجوم می آورند. یکی از علمای بزرگ به نام عکرمه - که شخص بسیار منطقی و اهل لسان و اهل بحثی بود - جلو آمد تا امام را امتحان و تجربه کند و ببیند که او چه کسی است که مردم این قدر به دنبال او می آیند. (با این نیت دارد کجا می آید؟! دارد جلوی امام می آید! شما خیال کرده اید جلوی یک آدم عادی می آید؟! نه، دارد جلوی امام می آید!) همین که به امام باقر علیه السلام رسید، بدنش لرزید و به روی زمین افتاد! (اصلاً هیچ سؤال نکرد! امام که سؤال ندارد!) وقتی که بلند شد و نشست گفت: "یا ابن رسول الله، من پیش بسیاری از بزرگان رفته ام و هر جا رفته ام، آنها را منکوب و محکوم کرده ام، ولی نمی دانم که چرا اینجا این طور شدم!"

امام باقر می فرماید: "خیال کرده ای که اینجا هم مثل جاهای دیگر است؟! إِنَّكَ بَيْنَ يَدَي (بُيُوتِ أَدْنَى) اللَّهُ أَنْ تَرْفَعَ وَيُذَكَّرَ فِيهَا أَسْمُهُ" ^۱ تو می دانی کجا

---

^۱ سوره نور (۲۴) آیه ۳۶.

آمده‌ای؟! تو جایی آمده‌ای که خدا می‌خواهد آنجا

را بلند کند و به آنجا رفعت بدهد!»^۱

پس مسئله، مسئلهٔ تعبّدی نیست؛ بلکه اراده و

مشیت الهی تعلق گرفته است که اینجا را در میان همهٔ افراد بلند گرداند.

لذا وقتی که جابر بن عبدالله انصاری خدمت

امام باقر علیه السلام می‌رسد و سلام رسول خدا را

به امام باقر علیه السلام می‌رساند، حضرت

می‌فرمایند: «مُستعدّ برای رفتن باش!» جابر خیلی

تعجب می‌کند و به امام باقر عرض می‌کند:

«یا ابن رسول الله، این سرّی بود که پیغمبر به من

فرمود! گفت: "وقتی که فرزندم باقر را ملاقات

کردی، دیگر در آن زمان موقع ارتحال و موقع رفتن

تو رسیده است!"» منظور جابر این است که شما از

کجا فهمیدید؟! عجب، بینید جابر هم در اینجا

آن طوری که باید و شاید نیامده است! حضرت

می‌فرماید:

«و الله لقد أعطاني الله علم ما كان وما يكون إلى يوم

القيامة؛^۲ "قسم به خدا (حضرت قسمِ والله

---

^۱ مناقب آل أبي طالب عليهم السلام، ج ۴، ص ۱۸۲.

^۲ الهداية الكبرى، ص ۲۳۸؛ مناقب آل أبي طالب عليهم السلام، ج ۴، ص

می خورد!) که خداوند علم تمام موجودات و حوادث را، هر چه که بوده است [و تا جایی که تا روز قیامت خواهد بود، به من اعطا کرده است!]»
یعنی از وقتی که اراده ربوبی بر جعل و خلق اشیاء در همه عوالم و ممکنات تعلق گرفته است تا جایی که خواهد بود، خداوند علمش را به من داده است. آن وقت ما می گوئیم که امام ولایت تکوینی ندارد! پس چه دارد؟! می فرماید: «والله لقد أعطاني الله علمَ ما كان و علمَ ما يكون إلى يوم القيامة!» این کلام امام باقر است.

شیعه می گوید که در هر مرتبه ای باید طبق منطق عمل کرد. ما می گوئیم که بعد از پیغمبر باید شخصی باشد که بتواند پاسخ امت را بدهد. حالا آن شخص چه کسی است؟ شما اهل تسنن می گوئید که عبدالرحمن ابن عوف است؟ بسیار خوب، بیاورید و امتحان کنید! شما می گوئید که عمر است؟ بسیار خوب، بیاورید و امتحان کنید؛ ما حرفی نداریم! شما می گوئید که جناب

ابی‌بکر است؟ تمام هنر این بزرگوار این است که در هجرت از مکه به مدینه به همراه پیغمبر در غار آمد؛ فقط همین! این هنر ایشان است. می‌گویند: صاحب رسول‌الله، صاحب الغار! آن وقت درباره آن کسی که به جای پیغمبر می‌خوابد و سنگ‌ها را بر بدن خودش تحمّل می‌کند و احتمال کشته‌شدن قطعی درباره او می‌رود^۱ می‌گویند: «خب خوابیده است دیگر، آنها می‌دانستند که او به جای پیغمبر است و لذا با او کاری نداشتند!» آن کسی که تنها در جنگ احد نود زخم می‌خورد^۲ و وقتی که به منزل می‌آید و منادی ندا می‌کند که کفار دوباره هجوم آورده‌اند، با همان نود زخم از بستر بلند می‌شود و کفار را تعقیب می‌کند،^۳ باید کنار برود و در منزل خود بنشیند؛ اما آنهایی که در حین جنگ احد فرار کردند و سه روز به خارج مدینه رفتند و از ترس نیامدند و بعد قاصد فرستادند که احوال را

---

^۱ رجوع شود به السیرة النبویة، ج ۱، ص ۴۸۲ - ۴۸۶.

^۲ تفسیر القمی، ج ۱، ص ۱۱۶.

^۳ تفسیر القمی، ج ۱، ص ۱۲۴.

بررسی بکند و وقتی که دیدند خبری نیست آمدند،^۱ آنها صاحب رسول الله و صاحب الغار هستند! در اینجا باید به آنها گفت که خودتی!

این مکتب، مکتب ابلهان است! این مکتب، مکتب جاهلان است! این مکتب، مکتب غافلان است و این مکتب، مکتب معاندان است! اما مکتب حق می گوید: «ما فقط به آنچه رسول خدا گفته است عمل می کنیم!»

حکم فطرت بعد از پیامبر، رجوع به کیست؟

من یک وقت در یکی از صحبت های خودم گفتم که ما فرض را بر این می گذاریم که اصلاً روز غدیر نبوده است و مثل یک هم چنین روزی رسول خدا امیرالمؤمنین را نصب نکرده است، [در این صورت ما به حکم عقل و فطرت، باز هم باید به سراغ امیرالمؤمنین می رفتیم!]

طبری در تاریخ خودش می گوید:

«ما نمی توانیم واقعاً غدیر را انکار کنیم یا آن را

تأویل و توجیه کنیم؛ چون بالأخره غدیر يك واقعاً

---

^۱ تاریخ طبری، ج ۲، ص ۵۲۲.

تاریخی است و بوده است. ما نمی‌توانیم کلمه

”مولا“ در مَنْ كُنْتُ مَوْلَا فِهَذَا عَلِيٌّ مَوْلَاهُ را به معنای

رفیق، حبیب، محبّ و یا صدیق بگیریم.^۱

ولی من اصلاً می‌خواهم بالاتر از این را بگویم؛

من می‌گویم که اصلاً روز عید غدیری نبوده است.

پیغمبر از دنیا رفته است و ابوبکر در آنجا هست و مردم

می‌خواهند به او رأی بدهند. این جناب ابی‌بکر را

بیاورند و بنشانند و ببینند که فهم و سواد و معلومات

او چقدر است؟ قدرت و اختیار او چقدر است؟ اداره

امور او چطور است؟ در کنارش امیرالمؤمنین را هم

بنشانند. اصلاً مگر کسی احمق باشد که به سراغ

امیرالمؤمنین نرود. آیا باز هم می‌گویید که به سراغ

ابوبکر می‌رود؟! خب اینکه دیگر کاری ندارد، او

نشسته است، بروید و از او سؤال کنید! مگر مسئله

ولایت مسئله تعبّد است؟! اگر با وجود اینکه ما

اشتباهات ابوبکر را می‌بینیم و به آن قطع داریم، رسول

خدا بگوید که از او تبعیت کنید، آیا نباید در خود رسول

---

^۱ رجوع شود به تطهیر الجنان و اللسان، ص ۹۴.

خدا شك كنيم؟! بايد شك كنيم! مگر می شود که پیغمبر زمام امور امت را به دست کسی بدهد که از [بیان] بدیهی ترین احکام و بدیهی ترین قضاوت‌ها عاجز باشد؟! هو علی الإسلام السلام لو بُلِيتِ الأُمَّةُ بِرَاعٍ مِثْلِ هَذِهِ الْأَشْخَاصِ! اما ولایت امیرالمؤمنین علیه السلام يك مسئله تکوینی است.

لذا می فرماید: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ

عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾. خدا در هیچ کدام از احکام نگفته است: ﴿رَضِيْتُ لَكُمْ﴾. در حکم صلوات نگفته است؛ در حکم حج نگفته است؛ در حکم جهاد نگفته است؛ در حکم خمس نگفته است؛ در حکم زکات نگفته است؛ در هیچ حکمی نگفته است؛ اما به مسئله ولایت که می رسد می گوید: ﴿رَضِيْتُ﴾؛ الآن راضی شدم! تا به حال شما مسلمان بودید و رسول من احکام را برای شما می گفت و

---

^۱ برگرفته از کلام أباعبدالله الحسين عليه السلام در مثير الأحزان، ص ۲۵:

«فَقَالَ الْحُسَيْنُ: "وَعَلَى الْإِسْلَامِ السَّلَامُ إِذْ قَدْ

بُلِيتِ الْأُمَّةُ بِرَاعٍ مِثْلِ يَزِيدٍ!"»

مطالب را برای شما نقل می‌کرد ولی من راضی نبودم، اما **(الْيَوْمَ... رَضِيْتُ)**؛ امروز دیگر راضی شدم! این رضایت، رضایت باطن است؛ یعنی امروز روزی است که بین قلب انسان و پروردگار، اتصال انجام می‌شود؛ و إلا احکام که قبلاً بوده است و قضیه از نظر مسائل عادی و ظاهری فرقی نکرده است.

حقیقت دین - که عبارت است از تکامل و به فعلیت رسیدن استعدادها - به ولایت امیرالمؤمنین احتیاج دارد و بدون ولایت امیرالمؤمنین، هیچ کدام از عبادات از مرتبه ظاهر عبور نمی‌کنند! لذا [روایت] داریم که اگر کسی هزار سال نماز بخواند و روزه بگیرد و تمام آنچه در روی زمین است انفاق کند و بین صفا و مروه بمیرد، اما ولایت امیرالمؤمنین را نداشته باشد، پیشیزی ارزش ندارد!^۱

این مسئله نه تنها مربوط به ما است، بلکه در روایت است که تمام انبیای گذشته، اول ولایت امیرالمؤمنین را قبول کردند و بعد خدا آنها را به

---

^۱ رجوع شود به المحاسن، ج ۱، ص ۹۰ - ۹۲.

رسالت فرستاد.^۱ خب امیرالمؤمنین که بعد از سه چهار هزار سال می‌خواهد بیاید، - البته بدن عادی و عنصری‌اش - پس این مسئله برای چیست؟ برای این است که راه آنها، باطن و نفس امیرالمؤمنین است؛ چون امیرالمؤمنین دارد حقیقت را می‌بیند!

لذا مرحوم قاضی - رضوان الله علیه -

فرمودند:

«امکان ندارد که کسی بدون ولایت امیرالمؤمنین به لقای پروردگار برسد و آن عوامل غیبی برای او منکشف بشود!»^۲

اگر هم در بعضی از مراتب، به‌طور غفلت و با جهل بسیط - نه با جهل مرکب - حرکت کرده باشد؛ وقتی که مسئله برای او روشن بشود قبول می‌کند.

امروز روز عید غدیر است و به این جهت ما امروز را جشن می‌گیریم که آن حقیقت ارتباط ما و

---

^۱ الکافی، ج ۱، ص ۴۳۷.

^۲ توحید علمی و عینی، ص ۴۰:

«مرحوم آیه‌الله عارف بی‌بدیل حاج میرزا علی آقای قاضی رحمه الله علیه می‌فرموده است: "محال است کسی به درجه توحید و عرفان برسد و مقامات و کمالات توحیدی را پیدا نماید، و قضیه ولایت بر او منکشف نگردد!"»

کیفیت تعلق ما با پروردگار در امروز شکل گرفته است و بدون امروز و بدون ولایت امیرالمؤمنین، ما حیران و گیج و سکران هستیم و امیرالمؤمنین و ولایت او است که به اعمال ما جان و روح می‌دهد.

داستان روز غدیر

پیغمبر دستور دادند تا از جهاز شتران منبری درست کنند. آنگاه امیرالمؤمنین علیه السلام را در کنار خودشان قرار دادند. سپس خطبه خواندند و بعد از اینکه فرمودند که ای مردم، من برای شما چه کسی بودم و از من چه دیدید و صحبت‌ها و کارها و همه زحماتی را که در این مدت برای مردم کشیده بودند، به‌عنوان مقدمه بیان کردند و به مسئله ولایت رسیدند، دست امیرالمؤمنین را بلند کردند و او را به‌عنوان ولیّ و خلیفه برای آنها نصب کردند.

قضیه، خیلی قضیه عجیبی است! مسئله، خیلی مسئله مهمی است! ما آن حالت رسول خدا را در امروز که دارد نتیجه رسالت و بعثت را برای مردم می‌آورد، تصوّر کنیم! واقعاً پیغمبر چه حالی داشت؟ مردم در آن موقع چه شور و حالی داشتند و چه فضا

و جوئی بر آن زمان حاکم بود و در چه وضعیتی بودند؟ در روایت داریم که حتی حال مخالفین هم عوض شده بود و تغییر کرده بود!

اشعار حسّان در روز عید غدیر

حسّان بن ثابت که یکی از مخالفین امیرالمؤمنین بود، از پیغمبر اجازه گرفت تا قصیده‌ای را برای مردم بخواند و حضرت به او اجازه دادند. اشعارش این بود:

يُنَادِيهِمْ يَوْمَ الْغَدِيرِ نَبِيُّهُمْ *** بِخُمْ وَأَسْمِعِ بِالرَّسُولِ

مُنَادِيًا

فَمَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا وَلِيُّهُ *** فَكُونُوا لَهُ أَنْصَارَ

صِدْقِ مُوَالِيًا

هُنَاكَ دَعَا اللَّهَ وَالِ وَلِيَّهُ *** وَ كُنْ لِلَّذِي عَادَى عَلِيًّا

مُعَادِيًا^۱

---

^۱ الإرشاد، ج ۱، ص ۱۷۵ - ۱۷۷. امام شناسی، ج ۷، ص ۷۳ و ۷۴: «در روز غدیر خم، پیغمبر این قوم و جمعیت، این قوم را ندا می‌کند؛ و چقدر ندای این پیغمبر که منادی است شنوا کننده و فهماننده است. پس ای مردم، هر کس که من مولای او هستم، اینک علی ولیّ او است! و شما مردم، یاران صدیق و موالیان راستین او در هر حال بوده باشید! در آنجا است که پیامبر دعا کرد: بار پروردگار من، تو ولایت کسی را داشته باش که او ولایت علی را دارد و نسبت به کسی که با علی خصومت ورزد،

بعد حضرت فرمودند:

«لاتزألُ يا حَسَّانُ مُؤَيِّدًا بروحِ القُدُسِ ما نَصَرَتْنَا

بِلِسَانِكَ؛ [ای حَسَّان،] تا وقتی که با زبانت ما را

کمک می کنی، مؤید به روح القدس هستی!»

در این کلام رسول خدا یک حکایت و یک

اشاره است! حالا همین حَسَّان که این شعرها را

گفته، بعد از پیغمبر به جانب آنها می رود! این قضیه

برای این است که آن دین و ایمان [در قلب] نفوذ

نکرده و جهل حاکم است و نفس هم از دستبرد

شیطان به دور نیست.

در امروز رسول خدا عمامه امیرالمؤمنین را از

سرش برداشتند و عمامه خضرا را که عمامه سبزی

بود و اسمش «سَحَاب» بود، بر سر امیرالمؤمنین

علیه السلام بستند و مردم را به عنوان خلافت الهی

دعوت به بیعت کردند.^۲

امروز هم بر حسب حُسن اِتِّفاق، روز تبرک

دشمن باش!»

^۱ رجوع شود به الجمل و النصره، ص ۲۱۰، ۲۱۱، ۲۱۷، ۲۲۱ و ۲۲۲؛ کنز الفوائد، ج ۱، ص ۲۶۹.

^۲ فرائد السمطين، ج ۱، ص ۷۵ و ۷۶.

و تلبس یکی از دوستان ما به لباس رسول خدا و لباس روحانیت و لباس تبلیغ است.

البته قبلاً در زمان مرحوم آقا رضوان الله علیه - خود ایشان در دو روز نیمه شعبان و عید غدیر عمامه می گذاشتند، ولی از قدیم گفته اند:

مهر جهان روز چو پنهان شود *** شب پره بازیگر میدان شود^۱

علی کل حال لابد جنبه سیادت و تبرک به یک هم چنین روزی مورد نظر [دوستان] بوده است [که بنده را برای این مسئله انتخاب کرده اند، و ما] امیدوار هستیم که إن شاء الله [مدد] روح ایشان و همچنین ادعیه ایشان شامل حال همه ما باشد.

وظیفه افراد بعد از ملبس شدن

(الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَتِ اللَّهِ)؛ مسئله مهم این

---

^۱ امثال و حکم، دهخدا، ج ۳، ص ۱۷۶۲:

مهر درخشنده چو پنهان شود *** شب پره بازیگر میدان شود

است که ما باید بدانیم: حالا که ما عمامه پیغمبر را بر سر گذاشته‌ایم، آیا تبلیغ رسالت رسول‌الله را می‌کنیم یا تبلیغ دیگران را می‌کنیم؟ این مسئله خیلی مسئله مهمی است!

(وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ)؛ یک نماینده و ممثل

رسول خدا باید بداند که کیفیت معاشرت و تکلم و رفتار رسول خدا در میان افراد چگونه بوده است و چطور در برابر حق موضع می‌گرفتند و ارتباط پیغمبر با افراد و با یهود و نصاری و با مسلمین چطور بوده است. از نظر تواضع و کیفیت معاشرت و ارتباط با مردم چطور بوده است. پیغمبر و ائمه علیهم السلام در بیان مطالب چطور بودند. یک ممثل و نماینده و کسی که می‌خواهد خود را در ذی لباس رسول خدا دریاورد باید متوجه این مسائل باشد. باید اِتِّجَاه و فکر و مَشَى او فقط و فقط متوجه پروردگار و تحصیل رضای امام زمان علیه السلام باشد؛ نه شخص دیگر! ما شخص دیگر نداریم! دنیا چیست؟! مصالح دنیا چیست؟! منافع دنیا چیست؟!!

قرائت اشعاری در وصف امیرالمؤمنین

من قصد داشتم که برای امروز و خصوصیت این مجلس، بیشتر از این صحبت کنم، اما ظاهراً و بلکه واقعاً مجلس بسیار به طول انجامیده و به نظر می‌رسد که اطالۀ بیش از این دیگر مُملّ است.

در آن زمانی که مرحوم آقا - رضوان الله علیه - در طهران بودند، یادم می‌آید که یک سال در شب عید غدیر، خود ایشان در مسجد قائم منبر رفتند و صحبت کردند و چند بیت شعر خواندند و رفقا و دوستان هم جواب می‌دادند. حالا من هم فقراتی از آن اشعار را از باب تیمّن و تبرّک انتخاب کرده‌ام و آن را می‌خوانم و دوستان هم جواب می‌دهند تا اینکه إن شاء الله دیگر زودتر مسئله را تمام کنیم.

سوره و الشمس رویت یا امیرالمؤمنین *** آیه و

اللّیل مویت یا امیرالمؤمنین

هست هر جا گفت و گویت یا امیرالمؤمنین

ای به گرد خرمین جودت سلیمان همچو مور ***

ای دم جان‌آفرینت روح‌بخش نفخ صور

حاکی از نور جمالت آیه الله نور *** پرتوی از

مهر رویت آتش وادی طور

داشت موسی آرزویت یا امیرالمؤمنین

گمراهان خلق را خضر سبیلی یا علی *** امت

مرحومه را در ره دلیلی یا علی

اوستاد و رهنمای جبرئیلی یا علی *** چون که

یکتا مظهر ربّ جلیلی یا علی

قبله گاهم خاک کویت، یا امیرالمؤمنین

وارث علم نبی و سرّ ما اوحی تویی *** خسرو

مُلک جهان و تخت او ادنی تویی

حُکمران عالم هستی و مافیها تویی *** من چه

گویم تاجدار عِلْمِ الأسماء تویی

عرش فرش خاک کویت یا امیرالمؤمنین

حاش الله یا علی گر گویمت عیسی دمی *** گر

بخواهی صد مسیحا زنده سازی هر دمی

نعمت خلد برین از ابر جودت شبنمی *** یا علی

در هر دمی هستی تو در هر عالمی

حق ز هر سو روبه رویت یا امیرالمؤمنین

خواست احمد در غدیر خم ید بیضا کند ***

آشکارا بر خلائق سِرِّ ما أوحىٰ کند

بهر تعیین ولیّ، امر خدا اجرا کند *** تا تو را از

امر حق بر ماسویٰ مولا کند

کرد زان رو گفت و گویت یا امیرالمؤمنین

ای تو در خِلقَت امام اوّلین و آخرین *** ذات

پاکت مَظْهَر توحید ربّ العالمین

چون کنی تسبیح و حمد خالق حُسن آفرین ***

در وجود قُدسیان و در تن روح الامین

روح بخشد ذکر هویت یا امیرالمؤمنین

گر نبودی مَنَعَم از دربار ربّ العالمین *** فاش

گفتم پیش تو ایّاک نعبد نستعین

غیر حُبّ و بُغْض تو بالله نباشد کفر و دین^۱ ***

ای ز عشقت مستی علویّ و خیل عارفین

مستی چرخ از سبویت یا امیرالمؤمنین

سوره و الشّمس رویت یا امیرالمؤمنین *** آیه و

اللّیل مویت یا امیرالمؤمنین

هست هر جا گفت و گویت یا امیرالمؤمنین^۲

---

^۱ همه این مطالب طبق مضمون روایات است!

(۱) رجوع شود به دعائم الإسلام، ج ۱، ص ۷۱.

^۲ مطلع انوار، ج ۹، ص ۱۹۸ - ۲۰۲.

پروردگارا تو را قسم می‌دهیم به حقّ أحبّ اسماء
خودت و به ذوات مقدّسه رسولت و امیرالمؤمنین
علیه السلام و فاطمه زهرا و الحسن و الحسین و التسعة
الطیبة الطاهرة من ذریة الحسین یا الله یا الله....

پروردگارا ما را ببخش و بیامرز! تا ما را
نیامرزیده‌ای از این دنیا مبر! قلم عفو بر جمیع سرائر
اعمال ما بکش! پروردگارا ما را در صراط
امیرالمؤمنین علیه السلام که همان صراط مستقیم و
ممشای قوم تو است، از هر گزندی و از هر بلیه‌ای
و انحرافی مصون و محفوظ بدار! ما را در ولایت آن
حضرت ثابت قدم بدار! ما را با ولای او زنده بدار و
با ولای او بمیران! استعدادهای ما را در راه ولایت
ائمه معصومین علیهم السلام به فعلیت برسان! ما را
در دنیا از زیارت اهل بیت و در آخرت از شفاعت آنها
محروم مگردان! در فرج امام زمان علیه السلام
تعجیل بفرما! بزرگان و زعمای دین در پناه خودت
برای حفظ اسلام از هر گزندی مصون و محفوظ
بدار! برای تعجیل در فرج امام زمان علیه السلام و

رفع گرفتاری از شیعیان امیرالمؤمنین، پنج صلوات

ختم بفرماید!

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ